

In 1980 Mick Jagger, solistul formatiei Rolling Stones, l-a intrebat pe William Burroughs, unul din autorii cult ai postmodernitatii, “what is this cultural revolution you’re talking about?”. Raspunsul a venit la fel de transant ca si intrebarea, cu mentiunea ca scriitorul a avut senzatia pentru moment ca sta de vorba cu un “copil retardat”: “Do you realize that thirty or forty years ago a four letter word could not appear on a printed page? Your asking what cultural revolution is? Holy shit man, what do you think we’ve been doing all these years”.

Nu este nevoie de foarte multa imaginatie pentru a-ti da seama la ce cuvant face referire Burroughs. Pentru cineva antrenat in excesele modernitatii, scrierea unei obscenitati intr-o carte sau violarea constanta a bunului simt si normalitatii in productii, sa le spunem, artistice, succesul initial al revolutiei culturale nu pare foarte impresionant.

{jcomments on}Astazi toata lumea face asta, si deci nu e nimic foarte “cool” in a folosi ici si colo putina picanteerie licentioasa. Ba dimpotriva, e chiar demodat si nimic nu poate fi mai jignitor. Din acest punct de vedere, adevaratii inovatori, cel putin pentru sensibilitatile contemporane, sunt solistii rock ce se dedau la orgii sataniste pe scena, artistii plastici care se impusca in performance-uri, sau vedete pop precum Madonna si Lady Gaga implicate constant in ritualuri oclute, sado-masochiste, samd. Nu trebuie uitati nici scriitori ce si-au facut un nume din ridiculizarea permanenta a bisericii si astfel au primit automat biletul de intrare in panteonul valorilor moderne.

Dar toti acestia nu fac altceva decat sa duca mai departe steagul revolutiei, infipt in bastionul spiritual al Occidentului printre altii si de W. Burroughs, dar cu radacini mult mai adanci.

Razboiul sexualitatii si anormalitatii a fost castigat cu ceva timp in urma de catre eliberatorii emancipati, iar astazi practic la fiecare trei-patru ani doar se poate constata, in televiziune, cinematografie, presa, literatura, etc, cum limitele si asa foarte laxe ale bunei cuviinte sunt impinse mai departe, si mai departe, pana la disparitia lor completa intr-un scenariu infernal. Celor, putini ce-i drept, care mai obiecteaza in fata avalansei de vulgaritate li se

Mick Jagger, un “copil retardat”

Scris de Ninel Ganea
Marți, 14 Iunie 2011 07:25

raspunde cu spiritul vremurilor, cu valoarea suprema a libertatii, cu nevoia de toleranta. (A nu se intelege de aici ca solutia la actuala criza morala ar reprezenta-o instituirea unei cenzuri birocratice. Acest lucru va surveni probabil mai devreme sau mai tarziu, insa ca un control total, dupa cum o dovedesc din plin exemplele istorice ale Frantei, Rusiei si Germaniei)

Oamenii de astazi s-au obisnuit in asa masura cu aceasta violenta simbolica incat nimeni nu mai protesteaza cu vigoare. De aceea Burroughs a putut rezuma intreaga revolutie culturala intr-un cuvant obscent format din patru litere. Odata ce lumea a acceptat scrierea si folosirea lui, portile haosului s-au deschis si mai larg. Richard Weaver explica perfect in “Ideas have consequences” mecanismul psihologic al blazarii in fata spectacolului sexual:

“Our most serious obstacle is that people traveling this downward path develop an insensitivity which increases with their degradation. Loss is perceived most clearly at the beginning; after habit becomes implanted, one beholds the anomalous situation of apathy mounting as the moral crisis deepens”.

Cine controleaza limbajul controleaza si gandirea, potrivit stralucitelor romane orwelliene “1984” si “Ferma animalelor”, asa ca mintea oamenilor trebuie sa fie in permanenta orientata sexual, conform celeilalte distopii la fel de celebre “Minunata Lume Noua” (Aldous Huxley). Hipersexualitatea lumii contemporane nu reprezinta un accident de ocazie al unei civilizatii care mai calca din cand in cand stramb, ci da tocmai masura decaderii umanitatii noastre si arata finalul calatoriei spre absurd.

Cei inca naivi, care cred ca toate manifestarile amintite reprezinta doar instante ingrose ale libertatii de exprimare, ar trebui sa ia in considerare ca in Virginia ziarele homosexuale pot fi distribuite in campusurile universitare, dar cele religioase nu, sau ca in cazurile Stein v Oshinsky si Collins v Chandler Unified School District judecatorii americani au considerat ca libertatea de expresie si a presei este garantata studentilor doar daca subiectul in cauza nu este religios, in caz contrar devenind neconstitutionala. Exemplele pot continua, insa cred ca sunt suficiente pentru a ilustra de ce argumentul libertatii de exprimare este doar praf in ochii “copiilor retardati”.